

Egyedül él a tanyán több mint húsz év óta. Kedveli a csöndet, a magányt, de szereti az embereket is. Tud dolgozni, szívesen, kitartással. Homokon gazdálkodó elődeinek a keménysége szinte arcvonásaiba vésődött.

Legelőször egy betyárokról szóló elbeszélés-sorozata került a szakemberek kezébe 1967-ben. Hogyan született ez az írás?

— Olvastam Móricz Zsigmond könyvét Rózsa Sándorról. Megdöbbenve vettem észre, hogy a Veszelkákat Röszkére teszi, pedig azok nem röszkeiek, hanem mind balástyaiak voltak. Apósom sokat mesélt arról, hogyan váltak a nagybátyjai betyárokká. En ezt megírtam, ahogy hallottam tőle. Egy kicsit kicifráztam.

A helybeli pap fölhívta rá Bálint Sándor figyelmét, aki ajánlotta, küldje be írását a megyei néprajzi pályázatra. Mindjárt első jelentkezésekor pályadíjat kapott.

— Mikor kezdett írni?

— Miután elváltam a második uramtól, 1946-ban. Mindig motoszkált bennem valami, de nehezen fogtam hozzá. Dolgozni, küzdeni kellett. Mikor elkezdtem, úgy gondoskodtam, melyik betű is következik most ezután — pedig az iskolában első tanuló voltam.

1968-ban már 267 oldalas kéziratot küldött be a néprajzi pályázatra. Tanyai emberekről ír, a megtörtént eseteket elbeszéléssé kerekíti, s közben sok mindent megőriz a régi tanyák berendezéséről, a tanyaiak hagyományvilágáról, életmódjáról. Azóta minden évben részt vesz a gyűjtőpályázaton. Önéletrajzában írja: „Ott álltam egyedül, de sem községtől, sem rokontól nem kértem segítséget. Részes földet fogtam, hozzáfogtam építkezni, 11 évre tudtam befejezni... Az írással nem hagytam fel, életszükségletté vált. Hiszen a népek közt élek, mint nyitott könyvből olvasok belőlük, előttem szokásukat, örömeiket, bánatukat, mindent kitárnak.”

Kimeríthetetlen forrása van: a tanyai nép élete, ahogyan ő és családja élt, részben még az elődöktől rájuk hagyományozódott körülmények között. Itt a betyártörténeteket feldolgozó elbeszéléseinek néhány összefüggő részletét közöljük.

